wägga liggi, pölletas tiwad ärra, ja kuskus otsekohhe tulle sisse. Nenda leidis ta siin surma, mis ta ni wägga kartis, kühjast römust otse joobnud läks ta holetumaks, et arwand suggu kahjo ennam tullewad ja sai äkkiste hirmsa kibbeda otsa kätte.

Eest juttust saab innimenne paljo head moistma. Jagas ellopölwes, iggas ellokohhas on innimesse omma hädda ja omma murre jäetud ja ei selle ürrikesse ello sees olle ükski sest üsna ilma. Ei seäl jures olle muud nou anda, kui et tarsgaste, ja nenda kui moistlikkul innimesel sünnib, iggaüks isse ennast hädda eest katsub hoida, tedda, kui ta peäle tulleb, joudo möda wähhendada ja mitte tühja kaebamisse ja nurrisemisse läbbi tedda sure-

ramaks ei tösta. Jagaühhel on omma koorm, mis teine wahhest ei tuñne ja temma asjemel koggoni ei jouaks kanda. Küllab seäst mõtles päsokessel ja ömblikul ei ühtegi waewa ollewad, agga ess neil olle ka isse waenlased, kes neid jälle takka kiusawad? —

Ka woib iggaüks sest juttust moista, et se ei kölba, et innimenne omma pärris asset ja kohta, mis temmal seätud on, wallatumal kombel mahhajättab, ja jänese liñna lähheb, mötteldes, et teises paikas parrem luggu on. Seäsel on se algmisest lodud, et ta oues taewa al peab lendama. Siiski jättis sedda ello mahha, ja otsis karja lautas ja moisa toas parremat asset ja suremat rahho. Agga kas leidis? — Woi ka! —

Lu-